

העלון טעון גניזה
עלון מס' 820
שבת ויקהל־פקודי
שנת תשפ"ו

תפארת שנת

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

- יוסף בן רבקה ז"ל
- אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
- רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
- יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
- כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
- חנניה בן אורלי ז"ל
- דינה בת פורטונה ז"ל
- אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלימה
 שמואל בן שמחה

זמני שבת פרשת ויקהל־פקודי

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
4.28	5.10	6.22	7.04	תל אביב
4.30	5.27	6.24	7.01	חיפה
4.30	5.16	6.24	7.00	באר שבע
4.30	5.27	6.24	7.01	

המולד יום ד' 16.34 (13) חלקים
 הפטרה: "כה אמר ד"

ההלכה השבועית

דיני סעודת שבת

א. חלות לחם שנאפו בתנור ונדבקו זו בזו, ולאחר אפייה הפרידן בנחת זו מזו, ראויה כל אחת מהן לענין לחם משנה.

ב. מי שאין לו אלא ככר אחד הראוי לאכילה, אפשר לו לקחת חלה קפואה מהמקפוא, ואף על פי שאינה ראויה עתה לאכילה, כיון שאחר זמן מה היא תפשיר, חזיא לאצטרופי לככר הראוי לאכילה לקיים לחם משנה, כיון שלצורך לחם משנה הדין הוא שאין צריך לבצוע אלא מככר אחד, ויותר טוב לבקש משכנו הקרוב אליו, לשאול ממנו ככר לחם לצרפו לככר שלו, לקיים לחם משנה.

ג. אם יש לו רק ככר אחד שלם, ושני חצאי ככר, יש לו לחברם על ידי קיסם (שאינו מוקצה), כדי שיראה שהוא לם, וחזי לאצטרופי ללחם משנה. ואם אין לו אלא פרוסות לחם, יצרף שתי פרוסות במקום "לחם משנה". ד. מי שאין לו שתי ככרות ללחם משנה, אלא רק ככר אחת, יכול לצרף פת כסנין לככר ויהיה נחשב לו ללחם משנה.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

"והנשאם הביאו את אבני השהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן". (פרק לה פס כז)

אמר רבי נתן, מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו תחילה? אלא כך אמרו הנשיאים, יתנדבו ציבור מה שמתנדבין ומה שמחסרין ומה משימין אותו, כיון שהשילמו הציבור את הכל, שנאמר "והמלאכה היתה דיים" (לו ז') אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השהם וגו', לכך התנדבו בחנוכת המזבח תחילה, ולפי שנתעצלו מתחילה, נחסרה אות משמם והנשאם כתיב. (רש"י)

אומר רבי חיים שמואלביץ זצ"ל צריך לדעת שחסרון האות יוד משמם, דבר גדול הוא כמו שמצינו שהוסיף משה רבינו את האות יוד לשמו של יהושוע בשביל להצילו מעצת המרגלים ואמרו חז"ל שבשעה שקרא הקב"ה לשרי "שרה" עלתה האות יוד לפני כסא הכבוד ואמרה מה יהא עלי, עד שהבטיחה הקב"ה להוסיפה לשמו של יהושוע ואף כי הדברים למעלה מהשגתינו, מכל מקום אנו רואים את גודל העניין בזה, ומזה נבין גם את חומרת הפגם בכך שנחסרה אות אחת משמם. ואם כן אומר רבי חיים שמואלביץ צריך להבין מה היתה התיביעה על הנשיאים, והרי טעם גדול היה להם, שכן אמרו "יתנדבו צבור מה שמתנדבין ומה שמחסרין ומה משימין" וכך באמת היה שאבני השהם ואבני המילואים שהם הדברים היקרים ביותר, לא היו ביד ישראל והביאום הנשיאים ואם כך למה נתבעו הנשיאים על כך שאיחרו? אלא אומר רבי חיים שמואלביץ שכבר ברש"י ניתנה לנו תשובה לשאלה הזאת שרש"י כתב לפי שנתעצלו נחסרה אות משמם כאן גילה לנו רש"י סיבת דבר שהטעם שאיחרו מלהביא תרומתם היה מחמת עצלות, ואף כי חישובו חשבונות שיתנדבו הציבור מה שמתנדבין ומה שמחסרין אנו משלימין, אף על פי כן היה טמון בחשבונם שורש מידת עצלות אשר סיבב והניע את כל החשבונות הצודקים. ואף שברור שגם הם עצמם לא ידעו את הדבר הזה, מכל מקום נטבעו על כך ונענשו עד כדי שנחסרה אות משמם, וזה היסוד שכבר לימדנו רבי ישראל מסלנט שמאחורי כל חשבונותיו של האדם, חבוי שורש כלשהו של מידה רעה אשר האדם בעצמו לא חשב בו ולא מרגיש בכך והוא זה שגורם לכל החשבונות הרבים וזהו עיקר עבודת המוסר למצוא ולעקור את השורשים הרעים האלו אשר מפריעים לאדם בהתעלותו הרוחנית. יוצא לנו שכאשר עוברת מצווה לידנו אנו צריכים לחטוף כי מי יודע כמה נפסיד ובעניין הזה נספר את הסיפור הבא: (ע"פ תשואות חן) לרבי **יואל סירקיש** זיע"א בעל "הבית חדש", היה תלמיד מובהק, עשיר ובעל צדקה. כל מעשי הצדקה שלו, הנגלים והנסתרים היו על פי עצת רבו הב"ח. יום אחד הגיע אל הב"ח המוזג מהעיר הסמוכה, ותנה באוזניו את צרתו, מזה עשרות שנים חוכר הוא את בית היין מהפריץ, ועתה בא יהודי להסיג את גבולו. יום יום דופק הלה על פתחי ארמונו של הפריץ, משדלו בדברים, ומבטיח לו ממון רב, ובלבד שיחזיר לו את בית היין. אלא רבי, התחנן המוזג, עזרני נא. שלחו הרב אל תלמידו העשיר, שיגמול עמו חסד, ילך אל הפריץ וידבר עליו טובות באוזניו. התלמיד נענה מיד לבקשה, אך הוא אמר לחוכר שילך לפריץ רק בעוד מספר ימים, אחר שיסיים את כל ענייני מסחרו ביריד הגדול שבלייפציג, כי הזמן חולף עובר, ואם לא יסדר הכל כבר בימים הקרובים, יפסיד את רוב כספו. כאשר שמע המוזג את העשיר פרץ בבכי תמרורים, ואמר, אם כך אנה אני בא, הלא העריץ אשר בא להשיג את גבולי, חרוץ הוא ועלול לקדמני במזימותיו, בזמן אז הוא יבוא לפריץ, יסגור עימו עסקה, ויקפח את פרנסתי. התחיל העשיר לפסיד בדברים ולחזקו בדברי אמונה ובטחון, ואמר לו, עליך להאמין בדברי חכמתו ז"ל שאמרו ש'מזונותיו של האדם קצובים לו מראש השנה לראש השנה'. ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו אפילו כמלא נימא. אם מאמין את דברי חכמתו, עליך לדעת שלא יועילו למסיג הגבול כל תחבולותיו. על כן אל תירא, בבואי מן היריד לא אסור אל ביתי עד שאבוא אל הפריץ, וברצון ה' אהיה שליח לטובתך. שתו השניים לחיים לברכה והצלחה, והמוזג שב לביתו לשלום רגוע. ובליבו שלוה. בספרו בביתו את אשר קרהו, לא מצאה אשתו נוחמים בדברים, ובכתה ללא הרף. לבה התמלא יאוש ופחד, היא כבר ראתה בעיני רוחה את מסיג גבולם הולך וסוגר את הענין עם הפריץ, ומנשלם מפרנסתם. כשנסה בעלה לפיסה ולדבר על ליבה את דברי האמונה ובטחון שאמר העשיר, גבר בכיה. היא האשימה אותו שהוא ורק הוא אשם באסון אשר עתיד להתרחש, לו היה בא אל העשיר כל אדם אחר, לא היה מסתפק בכל המשלים ודברי הכיבושין, ולא היה מניח לו עד אשר ילך אל הפריץ ויסדר את הענין בכי טוב, ורק הוא כה בעל שמסתפק בדברי תנחומים. כך עברו על המוזג ימי ריב ורוגז כשבביתו אין שלום ושלוה. כשחלפו ימי היריד בלייפציג, קיים התלמיד העשיר את הבטחתו, עוד לפני שדרכו רגליו על מפתן ביתו, סר אל בית הפריץ ודבר איתו בעניין המוזג. דבריו מצאו מסילות בלבבו, וכאשר יצא העשיר קרא הפריץ למוזג וחיפש עמו את החוזה לעשר שנים. כאשר הלך העשיר לבית עולמו, הגיע בחלום הלילה לרבו הב"ח ואמר, באתי לספר לך מורי ורבי, איך קיבלו את פני למעלה אחרי מותי. חסד ה' הטע עלי ויצאתי זכאי ובנין, ומיד באו מלאכי שלום, והולכתי בקול רינה ושירה להיכלי אשר בגן עדן שנפתחו לפני באורה בשמחה, וירח ניחוח עלה באפי שאין לשער אותו. אבל כאשר דרכו רגליו על סף שערי גן עדן, הגיע מלאך, נעמד בפני וחסם את דרכי, כשהוא אומר שהוא המלאך שנברא ממצוות גמילות חסדים שעשיתי עם המוזג, שהלכתי אל הפריץ לדבר עליו טובות. כאשר שמעתי את הדברים מפי המלאך, אחזתי בהלה ושאלתי, וכי אפשר שמלאך של גמילות חסדים יתייצב לשטן לי בדרכי, הלא מיהרתי אל הפריץ בבואי מן היריד

המשך בעמ' האחרון

האבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyion.org או הכנסו ל- www.hasdeyion.org או בואצפ: 050-9580500

כאבי, הצר והמר במעקתו של בני, עמד להתפקע. גרוני נשנק ולא יכולתי דבר מרוב מבוכה ורגשת צער. לשמע הדברים, נשכחות שהעליתי בדיבורים וחצאי דיבורים, בקול חנוק ורווי כאב - תמה בערשי זקק עיניו בתמיהה גדולה: "נענית לך, אך מה זאת עולה על דעתך? וכי קפידא היתה לי אז, חלילה? פשוט לא רציתי להטריחך... הן אמרת כי הינך טרוד בשמחתך...". צר היה לו שבאתי במיוחד, אמר וחזר ואמר שלא הייתי צריך להגיע עבור כך, ובכלל לא עלה על לבו לנטור לי טינה ח'ו. אדרבה, זוכר את הקשר הטוב שהיה בינינו וכי אנשים טובים אנחנו...אולם די היה לי בזה שהישיש זכר היטב את דבר המעשה לאשורו. לא הוצרכתי להרבות בדברים, בערשי זכר היטב במה דברים אמורים, אותו בוקר לא נמחה מלבו כלל וכלל. לו אכן היה זה מעשה בעלמא - נשכח היה הימנו כשאר מעשים בעלמא. כנראה נותר מנך קמט בלבו הנשבר. דברנו בידידות ונעימות, בקשתי את סליחתו והוא ביטאה מפורשות. כל חזותו שיקפה סלחנות ורוחב לבב. אחר שעה נעימה וחביבה, קמתי להיפרד הימנו, דומה עלי שאת הרגע הבא לא אשכח לעולם: בערשי הושיט לי את ידו, הגביה אלי את עיניו שהיה בהן דוק של אושר, ומעומק לבו מנה לי באיטיות את המלים הבאות: "ועתה, מברך אני אותך, שיהיה לך מבנך זה הר-בה-ה-ר-בה-נחת...". ("א.א. סאך, א.א. סאך, נחת..."). איני יכול להעביר את תחושותי, בענותי אמן בכל לבב. חשתי כי אך לברכה הזו זקוק הייתי, עבורה שווה היה לי לחצות מרחקים. קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע. השכינה הקדושה שורה על כאובי החיים האוהבי השם כנאמר "מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות רוח נדכאים". כך מידתו של הקב"ה שבוחר ביותר בשפל ונדכא, וכלשון רש"י שם: "שאני מרכין שכניתי עליו". ועוד כתב בספר ה'רוקח': "שכל שבורי לב חביבין לפני הקב"ה - יותר ממלאכי השרת". יצאתי הימנו בלב קל ותחושה מרוממת ונעלה, נשמתי לימדתני כי עת רצון היתה זו ובאה עת לחננה. קוראים יקרים. מטבעי לא אני שאאמין ב'סוף טוב הכל טוב' לולי ראיתיו עין בעין. לא ציפיתי ולא פיללתי שיבוא השינוי החד בבית אחת. עדן מה נדהמתי למחרת היום, בשוב בני מלימודיו ופניו בזהק נשמש בצהריים וכלבנה במילואה: "היום עשו החלפת מקומות, המלמד של מי רוצה לשבת לידי, זה שהצביע ראשון הרבי הסכים לו. גם בהפסקה שיחקנו ביחד ועוד ילדים הצטרפו". נשמעו המשפטים האלו כלקוחים מחלום וורוד, זה עידן ועדנים שלא שמעתי את בני כך. השינוי הפתאומי הזה הוסיף להזריח אורה בחייו הצעירים של בני, עת החלו מגיעים בשעות אחר הצהריים חברים אל ביתנו. בני לא ידע את נפשו מאושר. שרוי הוא בעולם אחר, ראינוהו משיל מעליו מחלצות עצבות וקדרות, רנת נעורים טבעית החלה מנצנצת מדיוקנו. השינוי שהתחיל אז - שעוד התייחסנו אליו בהססנות - הוכיח את עצמו בהמשך כחי וקיים ב'ה: משהו זע בלבבות החברים כלפי בני, התלונות הלכו ופסקו לחלוטין, הפך להיות חלק מכולם בכל ענין, השתלבותו בין חבריו החלה עולה יפה, ברחמי שמים. אין לי מושג ולעולם לא אדע אם יש קשר מוכח בין הדברים, אם לאו. הנברא קטן הוא מכדי להבין דרכי בוראו. מי זה יתיימר להסביר לעצמו מה קורה בגלל מה. יתכן שפשוט הועילה לי ברכתו של בערשי, ברכה יהודית מעומק הלב. יתכן כי עוררתי עלי רחמי שמים בקומי לרחם יציר כפיו של הקב"ה. אולם, בין עילות וסיבות, יתכן גם כי מתוחה היתה על בני תחושת עלבון של לב נשבר מישראל - אשר בהתפייסו הוטב גם לשניהם. זו גם הסיבה שהבאתני לספר את הדברים בקול - בחלוק שנים רבות מאז - בהיותנו מזרוזים לנהוג כבוד זה בזה ולטהר בכך לבבנו לקבלת פני שכנינו.

נפלאותו לבני אדם

המשך מלפני שבוע: שופכים היינו דמעות בתפלה, מתחננים להשי"ת מידי בוקר "ותננו היום לחן ולחסד ולרחמים בעיני כל רואינו" ומבקשים שיחלוף היום הזה על בננו בשלום. כאבנו בלב מר את מצוקתו של בננו היקר אשר קצרה ידיו מלהושיעה. בהיותי מרבה לפשפש במעשי, עלתה בי לא פעם מחשבה שקטה כי יש לתקן את אותה טעות נושנה, אז בבוקר לידתו של בני שיחי' בפוגשי את בערשי מחלק העיתונים - אך הרהור פנימי זה לא התגבר ובא לידי מעשה; לא קישרתי בעליל בין הדברים וטרם קמתי לצאת לנסיעה ארוכה מעיר מגורי עד העיר שבה התגוררתי בעבר - כדי לפגוש את בערשי ולפייסו על אותה התעלמות הממאנת להישכח מלבי. השגרה מעבירה את האדם מיום אל יום ומחודש אל חודש, כאב המחר משכיח את כאב האתמול ומראה פניו העצובות של בני אינן נשכחות ממני לרגע. הזמן החולף באין שינוי הביאנו לידי חשש של ממש לשלום נפשו ובריאותו, הרבינו להתייעץ וכבר באנו לידי מחשבות של החלפת כיתת לימודים, ואפילו החלפת מקום לימודים - המהווה עבורנו צעד גורלי מכריע. המה לבנו בפרשת דרכים זו מתוך מבוכה ואפס עצה. כי מה נענה, מה נדבר לו ומה נצטדק, בשעה שהוא מסרב בבכי לצאת אל התלמוד-תורה, רוצה להישאר בבית, במקום שלא מרעים לו ולא מרחיקים אותו על לא עוול בכפו... כה שמחנו בהיפתח דף חדש בכיתתו, עת נערך סידור מחודש של התלמידים בין הכיתות המקבילות; כה קיוויתי כי הכל יהיה שונה מעתה - אך מהלומה נחתה עלינו בשובו ביום הראשון וקירות יומו נואבות מפיו: "ישבתי לבד... אף אחד לא רצה לשבת לידי...". הזדעזעתי. המצב הזה לא יוכל להימשך עוד. לבי נרעד עד עמקי עמקיו בצערו של בני יקירי הסובל קשות ובא עד משבר. חשתי כי סגרה עליו כל תקוה ואור בעיני זה, הוא מירר כי לא ישוב עוד אל בנין התלמוד תורה ויהי מה. חרדה טלטלתי נוראות והרתיחה בי את נפשי, לרבדי-רבדי ועמקי מצולותיה. ואז, באותה שעה של אובדן עשתונות, צפה ועלתה לנגדי רוחו הנכאה של בערשי, בהיותו מתחנן אלי לסייעו - ואני, האטום בעולמי שלי, מודיעו כי יום שמחה הוא לי ולא עת סיוע הוא זה. סירובו הנדכח שב ונשמע באזני רוחי בקולות ובנות-קול: "לא צריך, לא צריך", מצטלצלת הנימה הזאת באזני כמתמררת במלים אחרות, כאילו אומר: לך לשמחתך... יטיבך לבך... הרי אני, כידוע לכולם, איני בעל שמחה... כבר אסתדר איכשהו... אצלי יום רגיל הוא זה, אפור ככל ימי חיי... אותה תחושה נושנה ועמוקה, הציפה אותי משום מה בכל מרירותה. קמתי בהחלטיות באותו יום, יצאתי אל הדרך. רחוקה עיר מגורי הקודמת, לא קלה עבורי הנסיעה ולא מידי יום אבטל סדרי עבודתי - אך לא עוד. ניסו להניאני הן ניתן גם לשוחח אתו בטלפון, אך יש רגעים שיש להסכיח את תחושת הלב ולעשות כהרגשתו...אין לי ספק שטעותי אז היתה הגיונית וסבירה, כל אדם עלול לטעות וק"ו זה העומד אחר לילה חסר שינה; כל עייף עלול לטעות, ק"ו זה המצוי במצב של התרגשות מיוחדת. אין טרוניה על אדם במצב זה, מה עוד שניעותי מידיית לסוב על עקבותי לפייסו ולהטות שכם לסייעו. אולם עוד ידעתי: "כי את כל מעשי האלוקים יביא במשפט על כל נעלם" (חגיגה ה:)... "על כל נעלם" וכפי שכתב רש"י שם: "ואף על הנעלמות ממנו, שעה שוגג הוא מביאו במשפט. 'על כל' - אפילו דבר מועט במשמע...". "נפלה נא ביד ה' כי רבים רחמיו וביד אדם אל אפולה". אמרו צדיקים כי עבירות שביד ה' רבים רחמים עליהם - אך "ביד אדם אל אפולה" כי בזה אין כפרה עד הפיוס. ועוד זאת אמרו: יש עבירות ומחמתן נברא גיהינום גדול בהואו עלמא - אולם על 'בין אדם לחברו' אף כאן נידונים...מתוך כך באתי אל בערשי המופתע, הישיש המסוגר בביתו, אשר בערוב שנותיו כבר פסק זה מכבר בחלוקה ההיא.

ישנם מאחינו בית ישראל שכל השנה מרגישים רק את "המרור"

קמחא דפסחא

עזור לאחייך
שיוכל להסב
כבן חורין...

לתרומות חייגו: 1700-720-500 www.hasdeyinion.org ☎ 050-95-80-500

היה שותף בהפצת העלון

בתרומה של 101 ₪ אתה מזכה אלפי משפחות מדי שבוע לתרומות: באשראי 1700-720-500 / בבנק הדואר חשב' 3640582

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

כשאמא שלי הפסיקה לראות, זו הייתה תקופה קשה ומדאיגה מאוד. חוסר הוודאות והפחד ליוון אותנו, ולא ידענו איך הדברים יתפתחו. עשיתי עבורה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", וביקשתי שתזכה לרפואה שלמה ושישוב מאור עיניה. לאחר הפדיון היא עברה ניתוח, ובחסדי שמים הניתוח הצליח! לאט לאט הראייה חזרה, והיום ברוך השם היא חזרה שוב לראות... ישועת השם בהרף עין...

בעילום שם

סבלתי ממחלה כרונית במשך הרבה שנים, דבר שהסב לי כאבים פיזיים וצער רב. ניסיתי כל מני טיפולים וזה לא עזר. החלטתי לעשות השתדלות בכון אחר, והזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ומאז בן פורת יוסף... נוכחתי לדעת לאחר כמה ימים שהכאב הזה שליווה אותי כל השנים האלה. פשוט איננו... אין מילים להודות להשם!

בעילום שם

סמא רחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פייו וקשוננו שמר מצרות נפשו (חסדי ינון, כ"א, כ"ז)

סוד נח הדבור ונפלאותו נורא עד מאד

הדבור וענינו סודו ונפלאותו של דבור האדם, נורא עד מאד, הלא הוא כל מעלתו ויתרונו על הבהמה, "ייהי האדם לנפש חיה" (בראשית ב), תרגום אונקלוס "לרוח ממללא", הנה כל ענין הדבור הוא מנשמת חיים אשר נפח באפיו, ומדיליה נפח, חלק אלוה להבין ולהשכיל, והכל בכח הדבור, ברוח ממללא כלם.

והנה זה האדם ביקר נמשל כבהמות נדמה, כי זלזל דבורו ושמו לפטפוט בעלמא, כפטפוטי צפרים, אשר לא בשם דבור תקרא אותם, אלא רק כצפצוף קול בעלמא, מאין זה בא רבוי השיח בדברים בטלים והבלים ללא כל תועלת? ללא כל חכמה ושכל? הלא הוא מאשר נתרוקן מכל סוד הדבור בעצם, על זולתנו אנו רואים זאת בנקל, ולפעמים אני מרגיש זה גם בעצמי, איך שברבוי דברים אובדים באמת כל כבוד ותפארת להאדם.

ביתי חלתה במהלך ההריון, כל הזמן השתעלה, שום תרופה לא עזרה לה, לא הרגישה טוב. איזשהו שלב בחודשים מתקדמים עלה לה הלחץ דם, הבדיקות לא היו תקינות. אז כבר התחלתי להלחץ. לא ידעתי מה לעשות. באיזה דרך אפשר לטפל בזה... ואז גילו לה רעלת הריון. זה כבר היה יותר מדי - פקוח נפש ממש. מיד התקשרתי ל"חסדי ינון" לעשות "פדיון נפש" דחוף... ואכן עשו לה מיד "פדיון נפש", ואחרי הפדיון והיא ילדה בסיעתא דשמיא תאומות מקסימות, ברוך השם, גם האמא וגם התאומות בריאות ושלמות. ישתבח שמו לעד!

בעילום שם

לפני שבוע התקשרתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" עבור אחי, מתוך דאגה גדולה לגורלו. הוא עמד לחתום על חוזה בעסקה שחשדנו מאוד באנשים שמעורבים בה, הרגשנו שזה לא דבר נכון עבורו. ניסינו לשכנע אותו לרדת מזה, אבל הוא התעקש ולא הסכים לוותר על החוזה. עשיתי את הפדיון עבורו מתוך תפילה שמה שלא טוב עבורו פשוט לא יקרה. ואכן, בדיוק שבוע לאחר מכן, אתמול, התקשרו אליו והודיעו שהם אינם מעוניינים לחתום איתו על החוזה, וכך כל הסיפור נגמר באלגנטיות... ברוך השם. ישתבח שמו!

בעילום שם

הבן שלי סבל תקופה ארוכה מדכאון ומקשיים נפשיים, וזה היה מצב לא פשוט בכלל. בט"ו בשבט הילולת הצדיק, עשינו עבורו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וציפינו לישועה. בחסדי שמים, מאז החלה הטבה וניכר שיפור במצבו, רוצה להודות לשם יתברך... שאין עוד מלבדו! יהי רצון שזכוי הרבים יעמוד לזכותו ונמשיך לבשר בשורות טובות בעזרת השם!

בעילום שם

לבקשת הקוראים - מחכים לסיפורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

"יש את הקונה את עולמו בשעה אחת"

היה שותף

לזיכוי הרבים באיזור מגוריך

לפרטים: 1700-720-500

מטבע הישועות

ש"ה הצדיק

לפרטים בקו הישועות 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

אדם אחד נכנס לבית חרושת גדול. במהלך שהותו במפעל ראה שקיימות בו 248 מכונות גדולות, אליהן הגישה הייתה חופשית, פרט למכונה אחת קטנה שהוצבה בקצה האולם ולצידה ניצב שומר שהתיר את הגישה אליה רק לאנשים מוסמכים. התפלא אותו האיש ושאל את השומר: "מה שונה מכונה קטנה זו משאר המכונות שאליהן הגישה היא חופשית?" השיבו השומר: "מכונה קטנה זו היא 'מרכז הבקרה' של כל המפעל, אין שום ערך לכל המפעל עם המכונות הגדולות אם חלילה מכונה זו תיפגע" (ה'חפץ חיים') בגופנו יש 248 איברים שבעזרתם אנו מתפקדים. ביניהם ישנו איבר אחד קטן ומשפיע מאד על איכות חייו - הלשון. באמצעות הלשון יכולים אנו לקיים את כל העולם, לבנות אותו ולהפוך אותו להיות מקום טוב יותר, שהרי בורא עולם ברא את העולם באמצעות מילים, אך אפשר גם חלילה בדיבור אחד להחריב אותו ואת השהים בו. בכל פעם שאתה שומע דבר על אדם אחר, תשמור את פיו, אל תיתן תחושה שאתה מסכים עם דבריו, נהפוך הוא, תהיה אתה זה שסולד מדיבורו של חברך, מלשון הרע ורכילות היוצאים מפיו. כשאתה תשמור על פיו, גם אחרים ילמדו ממך וימנעו אף הם מדיבורים לא ראויים. הפה שלך יכול להביא מזרז לגופך, דע להשתמש בו נכון. כל האיברים נצרכים לקיום האדם, אולם הלשון נצרכת לכל העולם...

רונן קרוא

שו"ת הלכתית

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

מדני ראש חודש

שאלה: התפלל שחרית ומוסף, ולאחר תפילת מוסף התעורר לו ספק שמא לא הזכיר יעלה ויבוא בשחרית, מה דינו?

תשובה: א. אינו חוזר. אולם אם התעורר הספק לפני שהתפלל מוסף צריך להתפלל שנית. טעם החילוק: משום שאחר שהתפלל תפילת מוסף יש לצרף את דעת הפוסקים הסוברים שכיון שהזכיר קדושת היום במוסף יוצא בכך ידי חובת הזכרת היום, ולא יחזור. ב. על אף האמור, אם ודאי לו שלא הזכיר יעלה ויבוא צריך לחזור, שאין סומכים על דעה זו אלא בספק (וכן הדין לאשה המסתפקת)

שאלה: המקפידים על צוואת רבי יהודה החסיד שלא להסתפר ולהתגלח בר"ח, האם יש מקום להקל להסתפר ולהתגלח למטרת פגישת שידוכים?

תשובה: לכתחילה אין להקל, ובשעת הדחק יכול לעשות התרת נדרים. מקור: שו"ע סימן רס.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:
6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב'חסידי יונן' נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלוכנ ר' יונן חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד – פעמית! להיות שותפים בהקמה –

ניתן להקדיש ולהצניח:

לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה | ארון קבורה | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נוסף בבניין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

050-9580500 1700-720-500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

המשך מטעמים לשולחן: והצלתי משפחה שלמה מירשאל. ענה המלאך ואמר, אמת שגמלת טובה ליהודי ההוא, אבל אינך יודע כמה דמעות נשפכו על ידך טרם בא הישועה, וכמה מריבות וקטטות היו בין האיש והאישה עד שעשית זאת. דע לך שכל המעשים האלה בספר נכתבים, והם דורשים משפט, לדון אותך כגמולך. התחננתי על נפשי, טענתי שלא עשיתי זאת מרע לב אלא כדי להציל את כספי, אילו לא נסעתי ליריד הייתי מפסיד את רב הוני. טענתי לא הועילו, והישיבוני לבית דין של מעלה. אחרי דין ודברים, פסק בית דין שעלי לשבת בשערי גן עדן ולא להכנס אליו כמספר הימים שהמתין המוזג עד שובי מן היריד. עוד לא כילו בית הדין לקרוא את הפסק, ושני מלאכים אחזו בי והביאוני לשערי גן עדן, כמה ימים ישבתי שם לא אדע, אך דומה היה עלי כאילו ישבתי שם ימים ושנים. אין לתאר במילים את גודל צערי בימים ההם, כלות הנפש ממש היתה לי בכל רגע ורגע שראיתי מרחוק את מקום מנוחתי, ואילו לא באתי. למחרת סיפר הרב את החלום בפני הקהל ואמר, שמעו וראו עד כמה צריכים בני האדם להיות נזהרים בכל מצוה שלא להחמיץ אותה, ובפרט במצוות שבין אדם לחברו, כגון צדקה וגמילות חסדים שחיי בני האדם תלויים בהן, צריכים להיות תמיד מן הזריזים המקדימים למצווה.

ח.י.ח

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

